

je bilo Jernaču za jedno jagnje! Rad je je obljubil Mihcu in bil tudi mož-beseda.

Mihec je imel srečo pri jagnjetu: lepo je rastlo, bilo krotko in ljubeznivo, in kar je največ vredno, bilo je njegovo. Naš pastirček je že računil, da bo drugo leto prisluzil zopet jedno in tako vsako leto povečal svojo čredo, da bo imel še ovac, kakor očak Jakob.

Pa ni mu bilo dolgo služiti. Oče so se kmalu vrnili iz Amerike ter prinesli precej denarja s seboj. Kupili so takoj tri ovce, vzeli Mihca in Micko domov, in pri Kozmeku je bilo zopet prijetneje. Mihec je začel žvižgati in peti, kadar je odhajal na pašo, da ga je Micka večkrat vsa vesela dolgo poslušala pred hišo. Ni jima bilo treba bivati več pri tujih ljudeh, imela sta dobrega očeta in nič skrbij.

Ej, vse bi bilo, vse, samo matere ni bilo več!

J. Štrukelj.

Hrbet moj, hrbet moj!

Hrbet moj, hrbet moj,
Kaj naj počnem s teboj?
Kdaj spet popravim te?
Kdaj spet ozdravim te?
Hrušek šel sladkih krast,
Pa sem ujel se v past:
Sosed za plotom skrit
Čakal me je srdit.
Smili se Bog z nebes,
Kakšen je bil to ples!
Sosed mi sviral je,
Strune prebiral je,
Jaz pa sem glasno pel

In se vrtel vesel.
Joj, joj, joj, joj, joj, joj,
Hrbet moj, hrbet moj,
Ves mi porisan je,
Ves mi popisan je.
Na-nj je narisano,
Na-nj je napisano:
»Zdaj za vsikdár pač veš,
Kam več nikdár ne smeš!«
Nauk mi drag je tá,
Vendar mi obvelja:
Zdaj za vsikdár pač vem,
Kam več nikdár ne smem!

Smiljan Smiljanič.

